

Erindringer fra tiden i Sjelle

Af Gudrun Kristensen, Sjelle

Jeg vil nu prøve, om jeg kan få samling på alle de småstumper, der rasler rundt herinde i hulerummet mellem ørene. Jeg dykker ned i en skatkiste og ta'r minder og billeder frem. Jeg vil fange en lille stump af evigheden, tiden, årene her og fæstne dem på papiret. Mit/vort liv her i den gamle landsby.

Skønt jeg er født i Herskind, hvor mine forældre (Mette og Kresten Nielsen) havde en lille ejendom på marken øst for byen, føler jeg, at mine rødder går dybt her i Sjelle. Fra vor slægtsbog ved jeg, at min mors forældre og bedsteforældre har levet deres liv på Sjelle Mark.

Morfar Thøger (Thøgersen) var den eneste af mine bedsteforældre, der var i live, da jeg blev født. Han boede ude på Havbakken. "Folden", Voldbyvej 83, har han ladet bygge i 1915. Før den tid lå den gamle ejendom længere inde på marken nær skoven.

Min fars forældre (Maren og Peter Petersen) boede på Voldbyvej 37, og her gik min far altså rundt som 18-årig, da min mor blev født ude på Havbakken i 1897.

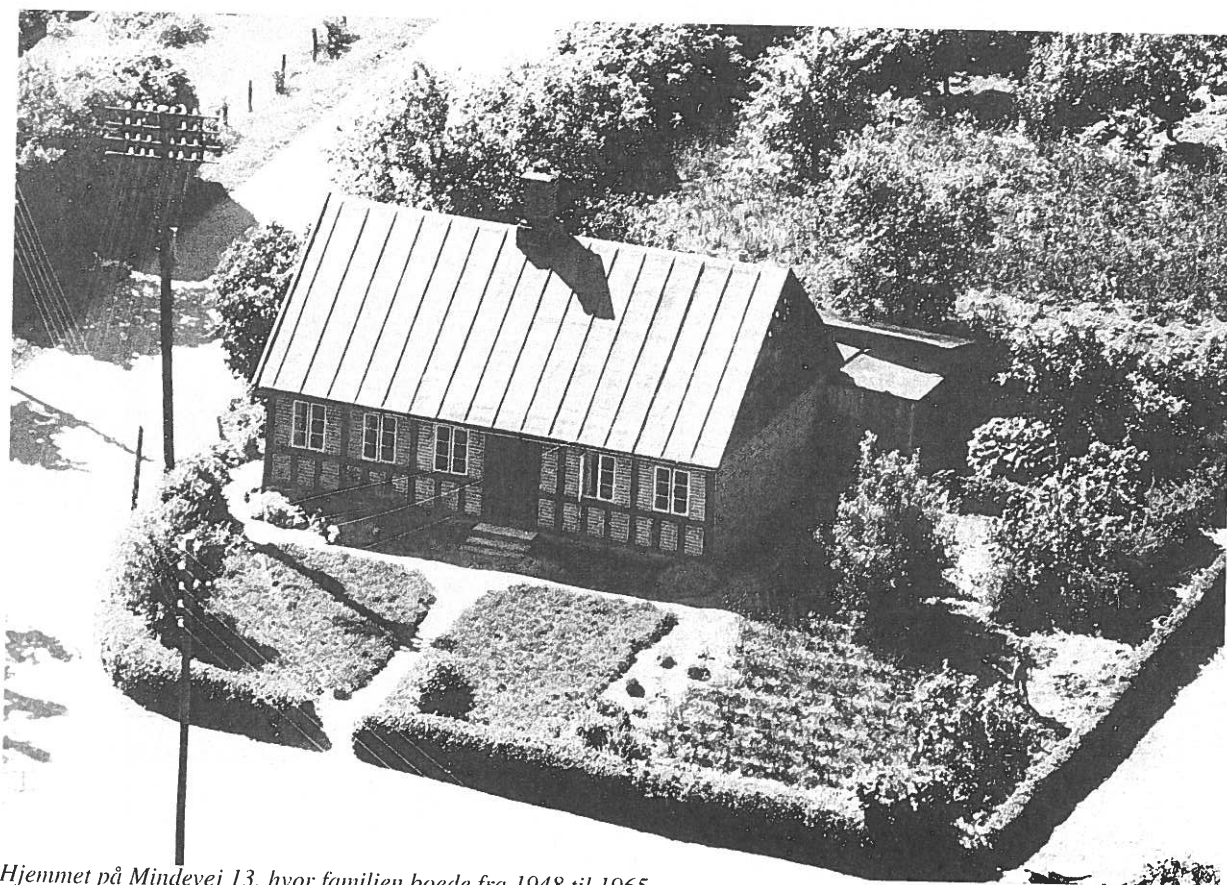
Også min mands - Svends - forældre har haft tilknytning til Sjelle. For mange år siden blev en fynbopige gift med en jyde. De bosatte sig i Veng og arbejdede på Sofiendal. Senere blev deres ældste datter Sofie kokkepige for

folkeholdet på Vedelslund. Det var medens den gamle hofjægermesterinde Folsach ejede gården - vist nok i 1912.

Vedelslunds gartner Broni Kristensen boede i det endnu eksisterende hus syd for Mølle-

Gudrun og Svend Kristensen i 1946.

Hjemmet på Mindevej 13, hvor familien boede fra 1948 til 1965.

skoven. Gartnerens søn Karl og kokkepigen fra Veng blev gift og flyttede fra Sjelle. Et af deres børn blev min mand. Gartneren flyttede også fra Sjelle, da den nye godsejer C.D. Nielsen i 1920 købte gården, for han var vist for moderne til, at den gamle gartner kunne indordne sig.

Først mange år efter, da Svend og jeg var mand og kone og boede i Sjelle, fik min svigermor, der da var enke, igen lejlighed til at se

egnen omkring Sjelle og Vedelslund. Det ærg-
rer mig kolossalt, at jeg dengang ikke intere-
serede mig en disse for alt det "gamle snak",
som hun så gerne ville fortælle om sin ungdom
og tiden på Vedelslund.

Svend og jeg blev gift i julen 1947, og efter
at have boet 2 måneder i Skivholme, fik Svend
arbejde på Vedelslund. Vi flyttede til Sjelle og
boede til leje hos Inge Træskomand (Inge

Nielse
med In

Inge
køkke
kamm
WC-b
set. De
ikke al
ældre,
at de h
områd
dig en

I n
Minde
sagde
de fort
var Sv
17³⁰ m

De
le det t
megåe
i reder

De
plads.
arbejd
um i tj
se (på
bruges

Sv
det flo
bedste
spand
På

Nielsen) det næste halve års tid. Vi var fælles med Inge om køkken, spisekammer og WC.

Inge var en sirlig og prober kone. Hendes køkken var blank af maling og fernis, spisekammerbord og gulv var hvidskuret, og det var WC-brædt og gulv også i det lille rum i udhuset. Der var pumpe i gården, for endnu havde ikke alle fået indlagt vand, heller ikke mine forældre, som nu boede på Rytterbakken 8, efter at de havde solgt deres ejendom i Herskind. På området ved branddammen stod der også stadig en gammel pumpe.

I november 1948 flyttede vi i eget hus - Mindevej 13. 8.000 kr. kostede det. Alt for dyrt, sagde nogen, og det var sørme også svært at få de forbistrede afdrag betalt. Så vidt jeg husker, var Svends ugeløn 84 kr. for 6 dage fra kl.7 til 17³⁰ minus 1½ times middagspause.

Desuden måtte vi selv gå i skoven og samle det træ, vi havde brug for. Jeg var bare hjemmegående, for i løbet af 5½ år var der 4 unger i reden. Så arbejdsløs var jeg just ikke.

Dengang var Vedelslund en stor arbejdsplads. Mange folk fra Skjørring og Sjelle arbejdede der. Adskillige holdt 25 års jubilæum i tjenesten. Her var masser af dyr. Køer, grise (på 2. etage) og heste, der skulle passes og bruges.

Svend var forkarl og kørte selvfølgelig med det flotteste spand - den store hingst og den bedste hoppe. Det så flot ud med de mange spand foran plov og selvbinder eller kornlæs.

På alle gårde og ejendomme var køer og

grise en sikker bestand, og der var karle og piger som medhjælpere. Der var masse af ungdom, som om aftenen samledes til aftenskole eller gymnastik og de månedlige baller i forsamlingshuset. I de første år var Svend også leder af håndbold og gymnastik.

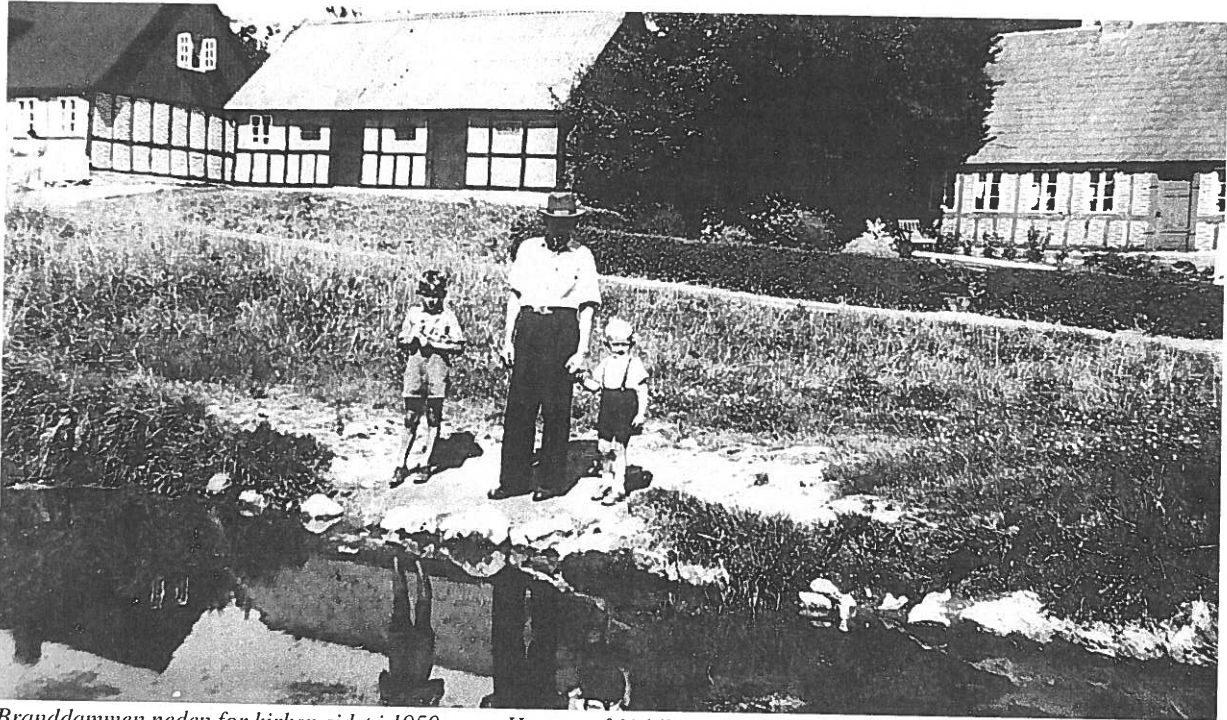
De arbejdere, der ikke var beskæftiget ved landbruget i Sjelle, måtte hver morgen i al slags vejr på cyklen og på arbejde længere borte. Een kørte til Sabro, en anden til Skovby. Der var vejarbejde, og der skulle graves dræningsgrøfter - med spade og håndkraft.

Arbejdsløshed var ikke sjovt. Der var 6 karensdage. Vores nabo Jens Tjæremand (Jens Peter Petersen) tjærede byens og omegnens paptage om sommeren, og om vinteren gik han på skovarbejde. Senere blev han ringer og graver ved Sjelle Kirke. En del havde deres arbejde i byens tømmerhandel, som ejedes af Bent Jeppesen.

Her søgte og fik Svend også arbejde fra 1956. Han stod ved saven i savgraven, hvor Ole Frederiksen nu har have (Voldbyvej 11). Han var også af og til med i skoven for at slæbe kævler hjem, som var købt op ved bønderne.

Virksomheden voksede støt. Der købtes grund ved Stationsvej, og savværket flyttedes derud. Oppe i byen købtes yderlig en grund, så fabrikken kunne udvide, og på 2. etage blev der storproduktion af den dejlige barneseng "Nat og dag sengen".

Det kønne gamle hus, som blev revet ned på den opkøbte grund, skulle opføres igen, og

Branddammen neden for kirken sidst i 1950-erne. Husene på Voldbyvej er til venstre Barbara og slagter Danielsens (der senere er nedrevet og siden delvis genopført på nr. 48) og til højre "skrædderens hus" (nu nr. 12).

man kan finde bindingsværket og ligheden på Voldbyvej 48. Senere blev der igen udvidet, og der blev bygget en dejlig villa på den gamle savværksgrund.

Sidst i 50-erne begyndte der at komme gang i udviklingen, og op i de brølende tresser gik alverdens ting for fulde sejl. Der blev bygget huse, skoler, anlagt veje, og nye industrier steg op af jorden. Der var arbejde til alle. Ja, vi måtte endda importere arbejdskraft fra Tyrkiet og Jugoslavien. **Alle** fik det økonomisk bedre end nogensinde før, men vi ville have endnu

mere. Velfærdssamfundet opstod - eller var det bare **velstandssamfundet**?

Her i Sjelle fik vi en ny amtsvej tværs igennem byen, og enkelte huse måtte ofres. Vi fik også en ny degn, som flyttede med ud i den store nye Hestehaveskole lidt uden for byen. Senere blev den gamle skole lagerplads for "Hevali", som Bent Jeppesens fabrik nu hed (Navngivet efter børnene Henning, Vagn og Lis).

I 1965 fik jeg også arbejde der. Timelønnen var da 5 kr. for kvinder og 6 kr. for mænd. Der skulle være forskel. I tresserne gik der tusind-

vis af seng
Bent Jepp
da Dronn
te en seng
når hun k

Også
et af Ben
54. 81.00
begyndte

I huse
og lykkel
ungerne u
par stykl
mussen) o
mig med
vores ung
min mor o
og hun h
med nye

"Nej, hva
dis fra br
lene havd
sens trap
beundre o

Der v
Vore børn
jul, hvor
pede alle
her. Man
en over
udenfor.
brødre.

"Ud i

vis af senge til eksport og til hjemmemarkedet. Bent Jeppesen blev "kongelig hofleverandør", da Dronning Ingrid blev bedstemor. Hun købte en seng, som den lille Alexia skulle sove i, når hun kom på besøg på Amalienborg.

Også vi fik det bedre økonomisk og købte et af Bent Jeppesens typehuse, på Voldbyvej 54. 81.000 kr. var prisen i 1965, men nu begyndte huspriserne for alvor at stige.

I huset i nederby havde vi dog vores unge og lykkeligste tid, mens pengene var små, og ungerne ustandselig voksede fra tøj og sko. Et par stykker - især Sine Sognefoged (Rasmussen) og fru Rishede - har vel nok forsynet mig med megen dejligt brugt tøj, som passede vores unger, eller kunne syes om. Og til det var min mor en "knop". Hun syede også for andre, og hun har pyntet mange af Sjelles småpiger med nye kjoler til juletræ og høstfest.

"Nej, hva' seje' nu kál'en" strålede lille Herdis fra brugsen, mens hun drejede rundt. Karlene havde dengang for vane at samles på brugsens trappe efter fyraften, og de skulle nok beundre den lille pige.

Der var altid mange børn hernede i dalen. Vore børn og jeres børn. Jeg mindes den første jul, hvor vi havde TV (på afbetaling). Da dumpede alle nederbys unger ned foran skærmen her. Man kunne ikke gå et skridt uden at vappe en over fingrene. Pludselig holdt der en bil udenfor. Det var "Bedste" og et par af Svends brødre.

"Ud med jer, vi får gæster." Ud sprang de

som en forvildet flok arme og ben og fandt støvler og jakke. Ude ved trappen stod farbror Walther. "Gudfader bevå'r os vel," grinede han, "Jeg troed aldrig, det havde fået ende. De kære unger, hvad har de ikke lavet."

Da amtsvejen blev lavet, blev vores vej også reguleret og forhøjet. Dalen blev en særdeles god fodboldplads. Men når bolden røg over den høje vej og ned i hovedet på P. Jensen eller hans bedste grøntsag, så steg der ord mod himmelen, som ikke egner sig til gentagelse.

Men en dag gik han bare med bolden. En flok skumle drenge luskede rundt. Så gik Peder op i byen, og så kom der liv i flokken. Den dristigste listede over i P. Jensens udhus, fandt bolden og byttede den med en gammel punkteret bold.

Blev der for stille udenfor, ja så var ungerne taget med én eller anden i marken, og det var svært at vide, om jeg kunne finde dem på Pies (Peder Pedersen) eller Hegelunds marker helt nede ved engene eller på Hanses mark ved Herskind skel (Hans Nielsen).

Forresten. En gang blev "Mariehans" tabt bag en vogn og brækkede det ene ben. Det kan nok være, at Hans fik travlt, da han hjemme ved gården opdagede, at han havde tabt topfiguren på hølæsset.

Oppe ved siden af smedien blev der bygget et lille fællesvaskeri, som en snes beboere finansierede. Hver havde råderet over det én dag om måneden. Det fungerede udmærket en

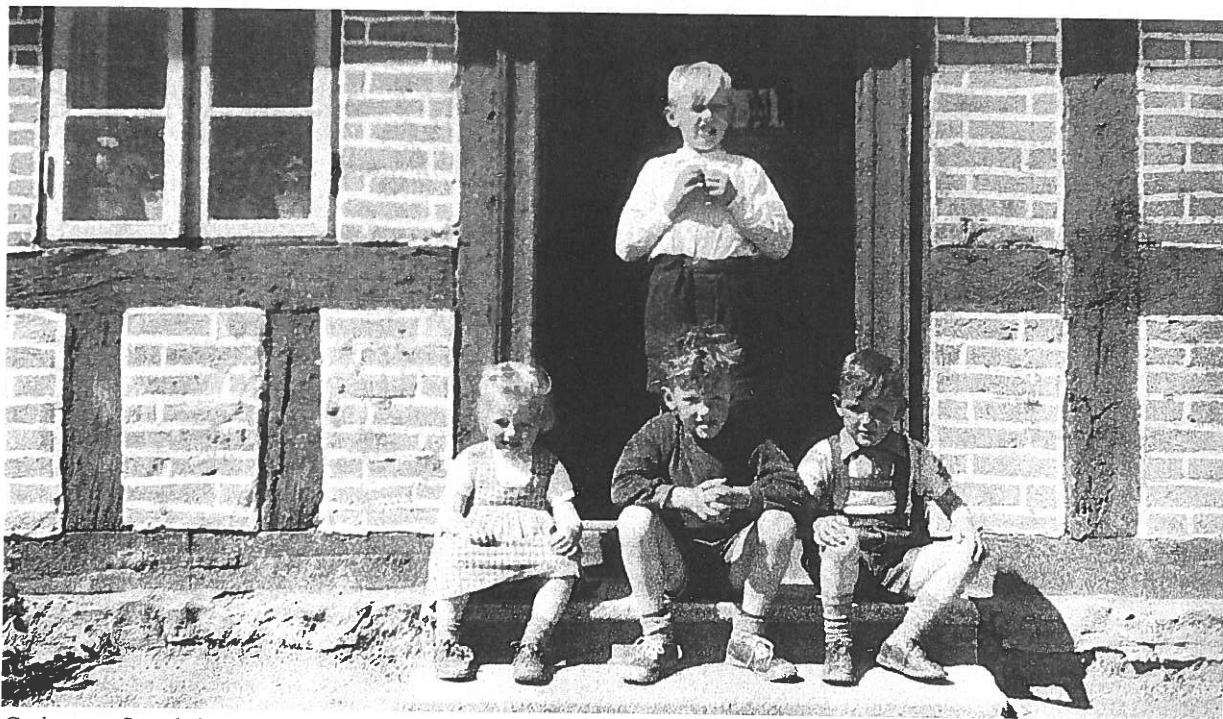
del år, indtil de fleste i løbet af tresserne selv fik elektrisk vaskemaskine.

Så blev det solgt til Thibert Hansen, som indrettede det til sine akvariefisk. Thibert var smed og altnuligmand på Hevali. Hans Lilly er også smed - altså rimsmid. Utallige er de gode sange, hun har skrevet til privat- og forsamlingshusfester.

Det fælles frysehus oppe midt i byen blev efterhånden også overflødig. I de første år, vi boede i Sjelle, var der mange småforretninger, og der var præst og degn.

Der var smed, bager, brugs, købmand, 2

vognmænd, lillebilchauffør, sadelmager, to skomagere, som også solgte is og andet godt, murer, en barber og en kone, der kunne koge suppe, når der skulle være fest. Til at holde vore tohjulede køretøjer i orden havde vi både Nygaard og Cykel-Anders. Vi havde et mejeri, hvorfra en mælkemand med hest og vogn kørte rundt til byens beboere og solgte mælk i løssalg. Han blev bilkørende, da mejeriet blev nedlagt, og mælken skulle hentes i Skovby - senere på Klank Mejeri. Derefter fungerede mejeriet i mange år som vaskeri, men nu er det væk, og der er kun et grønt areal tilbage.

Gudrun og Svends børn: Ejner (stående), Anni, Vagn og Kurt på trappen på Mindevej 13 omkring 1955.

Fastelavnsdrene i Sjelle 1960 uden for Mindevej 13.

Efterhånden var der ikke brug for to kolonialforretninger i Sjelle, og brugsforeningen "Bakkehuset", som havde eksisteret på stedet siden 1903, købte købmandsforretningen og flyttede ind i de større og bedre lokaler.

Der var heller ikke brug for to skomagere, og "Bette Jens" med de korte arme og ben blev industriarbejder på Bent Jeppesens fabrik i Toustrup. Her blev der laver små børnemøbler, borde og stole med runde håndpudsede kanter – "børnevenlige børnemøbler".

Ja, der var masser af folk og masser af

arbejde i tresserne. Der var også sjov og sommerudflugter. Men mange var så skide-lige-glade med fagforeningen. Hvorfor skulle man betale kontingent, når man aldrig havde brug for understøttelse?

Nå, det vendte. I begyndelsen af halvfjerserne begyndte det at stramme. Det var tiden, der var sær. Indtægterne kunne ikke følge med udgifterne, og det strammede mere og mere. Sært trist at se noget stort, støt, gammelt og solidt, der smuldrer. Ynkeligt at se grunden slået væk under fødderne på folk.

I 1974 var konkursen på Hevali en uundgåelighed. Også den smukke privatbolig var tabt. Vi lønmodtagere slap uden økonomisk mén. Værre var det nok med de små handelsforbindelser, og værst der, hvor det menneskelige nederlag gjorde alt for ondt. Bent Jeppesen døde af en blodprop.

Efterhånden var konkurser dagens ret i avisen, og arbejdsløsheden voksede. Fabrikken blev overtaget af en rigmand, men efter 4 år kom en ny konkurs, og der blev stille bag de tomme vinduer og de låste døre. Senere forsøgte andre at stable en virksomhed på benene, men først i 1984 lykkedes det en kort tid

Elevbillede fra Sjelle Skole 1958. Bagerst står lærer Kaj Steffensen og Anni Steffensen. Forreste række fra venstre: Henny Munding, Ole Nørskov, Jørgen Bødstrup, Ole Kroer Sørensen, Vagn Kristensen, Lars Bo Thøgersen og Torben Jensen. 2. række: Poul Haurum, Peder Rasmussen, Leo Kristensen, Ejner Kristensen, Uffe Kjeldsen og Svend Erik Lyngsø. 3. række: Else Marie Andersen, Birthe Holm Mikkelsen, Bente Laursen, Emma Møller, Laila Mogensen og Anne Marie Jensen.

for
søg
anc

ove
om
sty
Sje
12
bet
kvi
lille
det
kor

tide
byg
le h
er p

ege
me,
bar
enc
ret
ebr
arb
der
vok
red
me
bru
nog

for en sæbefabrikant. Siden forsøgte salg af overskudslagre fra andre fabrikker, men, men, men ...

Husbyggeriet gik næsten i stå overalt, netop som der rundt omkring var lavet lokalplaner til at styre kommunernes vækst. Her i Sjelle nåede man at byggemodne 12 grunde på "Udsigten", men beboerne, ja det blev får, heste og kvier. Omsider dukkede et enkelt lille hus op på prærien. Længe lå det der alene, men efteråret 1984 kom nr. 2 sørme.

Et gode fik vi dog af velstandstidens næsten ensartede sovehusbyggeri. Folk fik sans for de gamle huses skønhed, og mange perler er pyntet op og kærligt restaureret.

I det ydre har vores landsby egentlig ikke forandret sig så meget op gennem firserne. Den er bare blevet lidt længere i begge ender. Men landsbylivet har ændret sig kolossalt. Alle små familiebrug er forsvundet. Folkene tog arbejde i industrien og solgte jorden til de større gårde, som nu voksede og voksede. De investerede, producerede, byggede og mekaniserede. Nu var dét familiebrug med mand, kone, børn og noget forbasket dyrt maskineri.

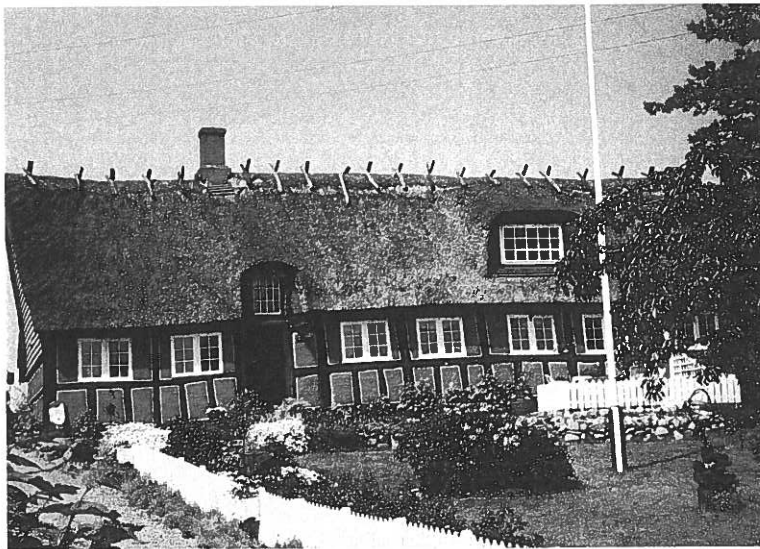
Truegården, Rosenvej 3, fotograferet som de følgende omkring 1990.

Det gamle fattighus ligger nu med adressen Mindevej 1.

Voldbyvej 22.

Voldbyvej 15.

Også her overstiges balancepunktet, og mange tipper ned i konkursen. Men det er tiderne - de sære tider, der er skyld i det. I avisen læser man, at der produceres alt for megen mælk og alt for meget korn. Via sit fjernsyn får man en dyngne knogler fra en hel anden verdensdel ind i stuen. De har øjne, og de kan se, jeg spiser en bolle med smør og ost.

Hvorfor er verden sådan, og hvorfor kan alle vi, der så gerne vil leve et godt og fredeligt liv herne - de på jorden, ikke bare forlange af vore "magter", at de skal lave en bedre verden? Der er penge nok, og der er forstand nok til at sende folk på månen, til at gå ud i det vægtløse rum og reparere en løbsk satellit, og til at lave våben, der kan ødelægge jorden flere gange i træk, og til at gå i dybden i jorden eller langt under havets bund efter olie og gas og lægge det i rørledninger tusindvis af kilometer.

Så må det også være muligt at hente vand fra jordens dyb eller fjerne saltet fra havvandet, så det kan bruges og ledes til jordens værste tørkepletter, så føden kan gro, markerne vokse og fortrænge ørkenen. Lav vandløb i stedet for

våbenkap
burde kun
mennesk
magt beg

Vore
vokse de
leder af
blev jut
cowboyt
den lærd
ne og sk
fik de og
ne rundt
de - me

Nog
narkom
bare for
og blev
nede og
voksne
og/eller

Af v
straks e
mindre
den rett
de i en
og det
gennem
hun nu

Hv
tidlig i
holde
ødelag

våbenkapløb. Verdens herskere og regenter burde kunne huskes for det gode, de gjorde for menneskeheden - i stedet for deres krige og magtbegær.

Vore børn, og den aldersklasse de tilhører, voksede op med dyrebare samle- og byttebillede af Elvis Presley og Rolling Stones og blev jublende Beattle-fans, langhårede og cowboybuksepjaltede slumstormere. De fik al den lærdom, de ville tage til sig, og måtte, kunne og skulle prøve alt. Med P-piller og fri abort fik de også stor seksuel frihed, og de løb nøgne rundt i private haver og ved offentlige strande - med dinglende patter og tisse mænd.

Nogle prøvede at ryge hash og nogle blev narkomaner. Heldigvis var der også mange, der bare forelskede sig, fik børn, hus og arbejde - og blev gode skatteydere. Også mange vågnede op og opdagede, at de var blevet rigtig voksne og nu måtte slås med arbejdsløshed og/eller studiegæld.

Af vore fire børn var der kun én, der fik job straks efter sin uddannelse. To fik mere eller mindre tilfældigt arbejde og leder stadig efter den rette hylde. Pigen - vores yngste - hoppede i en tidlig alder i 1975 ud på tommeltotten, og det bragte hende ad kringlede veje tværs gennem Asien og senere gennem USA, hvor hun nu er statsborger.

Hvad blev vi to gamle til. Jo, Svend blev tidlig invalidepensionist. Lungerne kunne ikke holde til hårdt arbejde. Sandsynligvis er de ødelagt af limstøvet fra de spånplader, som han

savede og pudsede i en årrække. Sådan har vi i tidens løb mødt mange skrappe ting i industrien. Til gavn for arbejdet, men absolut ikke for mennesket. Han blev hjemmegående husfar, der kunne lave mad, vaske og støvsuge, så jeg havde det let hjemme, for jeg var stadig en rablende lønslave, som både af lyst og nød stressede sig gennem en 40-timers arbejdsuge.

I efteråret 1996 besluttede Svend og jeg at flytte i ældrebolig i Galten nær plejehjemmet på grund af Svends sygdom. Under oprydningen stødte jeg på en lap papir, hvor jeg engang sidst i 60-erne havde skrevet:

Sammen vi vandrer i solens skær,
og står nu på lykkens tinde.
Åh Gud, giv os lov til at dvæle her,
før vi nedgangsstien skal finde.
Om denne sti har vi ingen viden,
ved kun den findes - vist på skyggesiden,
men lad den nu ikke være for brat,
for stenet eller isnende glat -
men god og bred,
så vi kan støtte hinanden ned
i skumringsstilhed og aftenfred.
Imod evighed.

I 1980-erne havde jeg min arbejdsplads på AVK i Galten. Svend gik herhjemme og passede hus, have og madlavning, ind imellem han pustede og hev efter vejret - eller pulsede på sin kære pibe. I 1988 måtte jeg gear ned på grund af et hekseskud. I 1989 var jeg gammel

Personalet på "Hevali" under sommerudflugten 1959:

Forreste række (siddende) fra venstre: Annelise Sørensen, Erik Due, Kristian Tønnesen, Gudrun Kristensen, Jens Jørgensen og Vagn Jeppesen.

I midten (stående): Ingrid Nielsen, Svend Nielsen, Ove Vestergaard, Oluf Jensen (Borum), Kirsten (Rasmussen) Vestergaard, Jane Nygaard, Gudrun Gammelgaard, Finn Kjeldsen, Bent Hansen, Helge Sørensen, Ejner Andersen, Elna Jeppesen, Hans Brandt, Erna Rabeck, Viggo Mortensen, Anne Tønnesen, Jens Valdemar Smith Johansen, Kirstine (Stine) Johansen, Niels Søren Pedersen og Kristian Rabeck.

Bagerste række: Aage Nygaard, Svend Christensen, Knud Østergaard, Karl Ove Gammelgaard, Henning Jeppesen, Jørgen Madsen, Inge Mortensen, Bent Jeppesen, Else Madsen og Ingvar Gammelgaard.

nok til at gå

I 1980-
ten" blev b
men fra 19
andet. Fåre
dyngerne.
børn, hund

På mej
mennesker
kunne ikke
- den gode

Jette Jc
en videre s
te alle sam
den blev ik

Men vi
smed, en
skole og e
lidt grise f
udhuse stå
eller forp
ver gamle
ge et landt
gien til at

Det da
dog heller
Men så ha
Alle huse
og beboet
er høns og

Her i
vinduer -
fritidsland

nok til at gå på efterløn.

I 1980-erne blev Sjelle lidt større. "Udsigten" blev bebygget. Ét hus stod længe alene, men fra 1984 dukkede de op - det ene efter det andet. Fårene forsvandt - og hesten og jorddyngerne. Husene fik haver, mennesker med børn, hunde og katte, gynger og legestativer.

På mejerigrunden kom der også huse og mennesker, men Brugsen blev nedlagt. Den kunne ikke lønne en uddeler, da Knud Møller - den gode gamle - sagde stop i 1988.

Jette Johansen forsøgte at køre forretningen videre som købmandshandel, men vi glemte alle sammen at lægge vores handel der, og den blev ikke levedygtig.

Men vi havde da stadig en bager i byen, en smed, en mekaniker, et forsamlingshus, en skole og en smuk kirke. Og gårdene? Ja der er lidt grise her og lidt kreaturer der, men mange udhuse står tomme. Markerne sammenlægges eller forpagtes ud. Gårdmændene i Sjelle bliver gamle, og de unge har svært ved at overtage et landbrug. Nogle få har dog lysten og energien til at forsøge.

Det daglige grovbrød og søde kager har vi dog heller ikke mere. Forretningen er lukket. Men så har vi til gengæld fået flere mennesker. Alle huse på Nørregårdens mark er nu bygget og beboet. Der er mennesker, der er børn, der er høns og heste, og det grønnes omkring dem.

Her i det nordlige Sjelle - uden for mine vinduer - er Nørregårdens jord udstykket til 12 fritidslandbrug. 12 familier skal nu bo og leve

her i et helt nyt kvarter, hvor der for 10-20 år siden gik smukke brogede køer på toppen af bakken eller lagde sig drøvtyggende til ro ved hegnet og kikkede på os med store melankolske øjne.

Og her sidder jeg - inden for vinduet - og tygger drøv på tiden, der er gået. 50 år i Sjelle - pist, tiden er gået. Hvor søren blev den af? Træerne, der blev plantet ved de "nye" huse på Voldbyvej i 1960-erne, er så store, at de skal stynes eller fældes, så andre kan få fornøjelsen af at se noget nyt gro op.

Pludselig en oktoberdag i 1996 var vi nået ned og stod ved havelågen til evigheden. Svend blev lukket ind - men jeg tulrer videre i vej-kanten. Men hvem skal nu ligge på knæ og grave mælkebøtter op af min græsplæne, og hvem skal jeg drille med at sige, at jeg elsker den gyldne solskinsblomst og den solskinsdag i maj, da alle Danmarks mælkebøtter springer ud. Men jeg vil ikke alene til Galten - jeg bliver her lidt endnu.

Ja, det var et hurtigt sus gennem tiden. Den mærkelige tid, vi kalder vores tid. Denne ene menneskealder, hvor gammeldags fortid grænser til en nutidsfremtid, hvor intet teknisk kan undre os. Men til foråret springer anemonerne ud på ny.

Vi blev i 70-erne bedsteforældre til dejlige unger og har nu i alt 4 børnebørn. Det evige liv er i live. Vi elsker denne dejlige, brogede, forfærdelige jord og allermest den plet, der er vor hjemstavn.

